

[Glønborg]

sat. Og på samme måde den anden vej. Vi glemmer tit at sige tak, men jeg vil gerne her i dag udtrykke en tydelig tak til både Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Socialistisk Folkeparti, Fremskridtspartiet, Centrum-Demokraterne og Det Radikale Venstre for støtte og opbakning ved forskellige lejligheder både her i salen og ved forhandlinger i andre lokaler. Uden jer havde vi aldrig opnået vore resultater. Tak også for mange saglige debatter, hvor vi har kæmpet mod hinanden! Det er for mig en personlig glæde at få lejlighed til at udtrykke denne tak i min sidste egentlige tale her i Tinget. Tak for godt samarbejde.

Kristeligt Folkeparti har altid haft en særlig omsorg for regeringerne. Det er trods alt regeringen, der altid skal lægge ryg til de vanskelige og upopulære beslutninger, fordi den har ansvaret for det hele, mens partier uden for regeringen frit kan vælge, hvad de vil føre frem. Vor omsorg og vor vilje til at løfte med gælder, enten vi er medlem af regeringen eller ej. Vi har aldrig deltaget i væltning af en regering, og vi går ind for faste fireårs valgperioder, så vi medvirker heller ikke til at fremkalde valg i utide.

Der er en usandhed om Kristeligt Folkeparti, som er bragt til torvs mange gange siden januar, og derfor vil jeg gerne bede alle huske det, jeg nu siger, så man ikke uforvarende kommer til at sige noget usandt om mit kære parti – hvis nogen lyver med vilje, må de selvfølgelig tage ansvaret:

Det er ikke Kristeligt Folkepartis skyld, at VK-regeringen ikke sidder endnu. Den gik selv af.

Efter at dronningen havde bedt den nuværende statsminister prøve at danne regering, gik Kristeligt Folkeparti med enstemmig opbakning fra vores hovedbestyrelse, der er et repræsentativt udsnit af vores bagland, med i regering, efter at vi fire partier sammen havde udformet et fornuftigt regeringsgrundlag, som vi nu er i fuld gang med at gennemføre – til overraskelse og irritation for nogle, til glæde for andre og til gavn for alle.

Kristeligt Folkeparti har ikke fortrudt regeringsdannelsen. Vi kendte vilkårene fra firkloverregeringen. Vi ved, at visse oppositionspartier af mangel på fantasi finder morskab i at fremsætte regeringspartiers tidligere forslag og

hykle stor overraskelse, ja, nærmest bestyrtelse og undren over, at vi ikke stemmer for dem nu.

Vi ved – og vi vidste det på forhånd – at er man med i en flerpartiregering, består éns indflydelsesmulighed i at påvirke de andre regeringspartiers ideer.

Men så må man også finde sig i, at de gør det samme ved vores.

Vor indflydelse i firetaktsregeringen er lige så stor, som den var i firkloverregeringen. Og så har vi jo her den fordel, at vi ikke bagefter skal ud af finde et femte parti for at skaffe flertallet. Vi har det.

Vi vil fortsat tilbyde oppositionspartierne indflydelse, hvis de også vil tage medansvar. Vil de ikke det, bruger vi selvfølgelig flertallet.

Begyndervanskelighederne, der naturligt måtte komme ved indarbejdelsen af samarbejdsrutinerne mellem fire partier, er nu overvundet, og der arbejdes godt.

Gold og sur oppositionspolitik har Kristeligt Folkeparti aldrig gidet deltage i. Vi praktiserede den ikke engang, da vi blev sat ud af firkloverregeringen.

Det kunne et par oppositionspartier faktisk godt tage ved lære af. Vi venter, at det sker. Men jeg kan sige ligeud, at vi gider ikke sidde og glo, mens vi venter. Vi vil arbejde.

Vi har resultater at se tilbage på fra det folketingsår, der nu er gået. Jeg synes, det er dejligt, at vi fik gennemført den sidste EF-afstemning på en værdig måde. Den viste i forbindelse med det forarbejde, der foregik, at syv partier kunne læse deres stridsøksker inde. Så må jeg selvfølgelig indrømme, at Venstres formand var lynhurtig til at rive den ud, allerede så snart afstemningsresultatet forelå.

Men jeg udtrykker en vis forståelse for det. For når V og K nu havde lagt den taktik, at man ville være venlig, indtil afstemningen var overstået, men så skulle vi også få at vide, hvor uduelige vi var, og hvor lidt vi havde gennemført – alt det, vi ikke havde gjort – kan jeg da godt forstå, at man bliver lidt ærgerlig, når det viser sig, at vi lige så stille i smug har lavet den skattereform færdig, som vi ellers havde snakket om at vi kunne komme med efter sommerferien.

Det viste sig faktisk, at vi var dygtigere, end V og K troede. Det skulle der selvfølgelig heller ikke så meget til. Men vi må altså konstatere, at vi kan godt.